

Arrest

nr. 228 066 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het CGVS nam in het kader van verzoeker eerste twee verzoeken om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat zijn vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. Er werd tevens besloten dat er voor verzoeker een intern vluchtalternatief mogelijk was in de provincie Balkh of in de stad Kabul. De eerste beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 111 553 van 9 oktober 2013. Tegen de tweede beslissing diende verzoeker geen beroep in. Inzake zijn derde verzoek werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen omdat verzoekers nieuwe verklaringen over zijn ononderbroken verblijf als vluchteling in Iran, zonder enige band met Kabul te hebben, evenmin geloofwaardig werden geacht en er dus kon worden aangenomen dat verzoeker nog steeds over een vestigingsalternatief beschikte in de stad Kabul. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 152 645 van 16 september 2015. Verzoekers vierde, vijfde, zesde, zevende en achtste verzoek werden door het CGVS niet in overweging genomen. Verzoekers negende en tiende verzoek werden niet ontvankelijk verklaard. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige elfde verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die hij vanaf zijn derde verzoek heeft uiteengezet en verwijst hij naar zijn eerdere verklaringen betreffende zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, zijn problemen in Afghanistan en de goede integratie van zijn kinderen.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt verzoeker kopieën voor van documenten en beeldmateriaal die hij in het kader van zijn vorige verzoeken reeds had voorgelegd, met name attesten en beeldmateriaal van zijn beroepsactiviteiten in Iran en foto's van hem en zijn gezin in Iran.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van de door hem afgelegde verklaringen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker poneert dat hij een totaal mens is geworden en verwijst naar de bekering van zijn vrouw tot het christendom. Tevens werpt hij op dat zijn kinderen totaal verwesterd zijn.

Verzoeker toont echter op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Met zijn verklaring dat hij "totaal in andere mensen is geworden" en dat zijn kinderen "totaal verwesterd" zijn, komt hij niet verder dan vage opmerkingen en toont verzoeker geenszins concreet aan in welke mate zijn gedrag en zijn omgang met mensen dermate veranderd is dat verzoeker zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen, noch waarom hij in concreto zou worden geïsoleerd. Wat betreft de voorgehouden bekering van zijn vrouw, benadrukt de Raad daarenboven dat in het kader van het vijfde verzoek om internationale bescherming van zijn echtgenote bij 's Raads arrest nr. 176 297 van 13 oktober 2016 werd vastgesteld en geoordeeld dat zij haar oprechte bekering niet aantoot.

De Raad wijst er op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar het rapport "Treatment van Returnees". De Raad herhaalt bovendien dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds in het kader van zijn vorige verzoeken geen geloof hechtten aan zijn beweerd onafgebroken verblijf in Iran tot zijn komst naar Europa zonder enige band met Kabul te hebben. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn afwezigheid (anders) gepercipieerd en geïsoleerd zal worden.

Waar verzoeker opwerpt dat de commissaris-generaal heden stelt dat hij het verblijf van verzoeker in Iran nooit in twijfel getrokken heeft, terwijl uit zijn vorige beslissingen blijkt dat hij wel twijfel had over zijn verblijf in Iran, kan hij niet worden gevolgd. De Raad wijst er op dat blijkens de gegevens vevat in het administratief dossier en arrest nr. 152 645 van 16 september 2015 reeds van bij zijn derde verzoek niet meteen getwijfeld werd aan verzoekers bewering dat hij in Iran verbleven heeft, doch werd opgemerkt dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde onafgebroken verblijf in Iran voor zijn vertrek naar België, zonder enige band met Kabul te hebben.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit 's Raads arrest nr. 176 297 van 13 oktober 2016 en uit de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende zijn veilig en redelijk hervestigingsalternatief.

Verzoeker wijst op de verslechterde veiligheidssituatie in Kabul, doch vermag hiermee niet aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Door te verwijzen naar zijn deelneming in de actie van Afghanen in een kerk te Brussel, overtuigt hij allerminst. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijf in Iran, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan zijn beweerde onafgebroken verblijf in Iran voor zijn vertrek naar België, zonder enige band met Kabul te hebben. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat haar kinderen verwesterd zijn nu zij al zo lang in België zijn. Bovendien is haar echtgenote bekeerd en is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd. Verzoekende partij licht toe dat de kinderen 3 jaar geleden gehoord werden, en dat zij toen een negatieve beslissing hebben gekregen. We zijn nu 3 jaar verder en de vraag stelt zich hoe deze kinderen zich nog zouden kunnen vestigen in Afghanistan. Verzoekende partij wijst erop dat eigenlijk hetzelfde kan gezegd worden over de situatie van haar echtgenote; er is twijfel over het feit dat zij zich bekeerd heeft; maar waarom zouden leden van de kerk waar zij bij aangesloten is naar Iran reizen om haar familie te zien als ze niet geloven dat zij bekeerd is. Volgens verzoekende partij is dit een belangrijk element. Verzoekende partij vervolgt dat de familie in Iran bleef en dat alleen hij teruggekeerd is naar Afghanistan. Voorts is zij en haar familie reeds 8 jaar in België en heeft zij geen banden meer met Afghanistan. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat de situatie in Afghanistan grondig opnieuw moet bekeken worden aangezien de situatie er de laatste tijd dramatisch is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 10 juli 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij komt in wezen niet verder dan het volharden in haar verwesterd profiel en dat van haar gezin, en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze vastgesteld dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig 10^e volgend verzoek louter vasthoudt aan haar eerder aangehaalde vluchtmotieven, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig werd bevonden.

Daarnaast voert verzoekende partij aan dat haar kinderen verwesterd zijn en volhardt zij in de oprechte bekering van haar echtgenote. In voormelde beschikking oordeelde de Raad als volgt: *“Verzoeker toont echter op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico’s inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Met zijn verklaring dat hij “totaal in andere mensen is geworden” en dat zijn kinderen “totaal verwesterd” zijn, komt hij niet verder dan vage opmerkingen en toont verzoeker geenszins concreet aan in welke mate zijn gedrag en zijn omgang met mensen dermate veranderd is dat verzoeker zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen, noch waarom hij in concreto zou worden geïmigreerd. Wat betreft de voorgehouden bekering van zijn vrouw, benadrukt de Raad daarenboven dat in het kader van het vijfde verzoek om internationale bescherming van zijn echtgenote bij ’s Raads arrest nr. 176 297 van 13 oktober 2016 werd vastgesteld en geoordeeld dat zij haar oprechte bekering niet aantoont.*

De Raad wijst er op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar het rapport “Treatment van Returnees”. De Raad herhaalt bovendien dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds in het kader van zijn vorige verzoeken geen geloof hechtten aan zijn beweerd onafgebroken verblijf in Iran tot zijn komst naar Europa zonder enige band met Kabul te hebben. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn afwezigheid (anders) gepercipieerd en geïmigreerd zal worden.”

Met het ter terechtzitting louter hekelen dat de kinderen drie jaar geleden gehoord werden waarbij benadrukt dat zij en haar familie ondertussen 8 jaar in België zijn, laat verzoekende partij nog steeds na concrete elementen bij te brengen die aantonen dat zij en haar gezin daadwerkelijk problemen zullen kennen omwille van hun, ondertussen, langdurig verblijf in België. De Raad benadrukt dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in zijn Eligibility Guidelines van augustus 2018 waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat *“Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) j) individuals perceived as “westernized”* (p. 48-49; eigen onderlijning). Er dient derhalve rekening te worden gehouden met en de vrees of het risico is afhankelijk van de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees of het risico moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij beperkt zich immers louter tot de algemene verwijzing naar haar verblijf en dat van haar gezin in België. Verzoekende partij haalt echter geen concrete risico’s aan die zij omwille van het zich eigen maken van de westerse waarden zou ondergaan. Uit haar verblijf in België kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekende partij evenals haar gezin als verwesterd zou worden gepercipieerd en geïmigreerd. Verzoekende partij toont geenszins concreet aan in welke mate hun gedrag en hun omgang met mensen omwille van hun verblijf in België dermate veranderd is dat verzoekende partij, haar echtgenote en hun kinderen, hun leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen, noch waarom zij *in concreto* zouden worden geïmigreerd.

Wat betreft de voorgehouden bekering van de echtgenote van verzoekende partij, benadrukt de Raad dat in het kader van het vijfde verzoek om internationale bescherming van haar echtgenote door de Raad in haar met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 176 297 van 13 oktober 2016 werd vastgesteld en geoordeeld dat zij haar oprechte bekering niet aantoont. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een eigen verzoek om internationale bescherming in te dienen, niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake de eerdere asielaanvraag van haar echtgenote (cf. RvS 15 september

2004, nr. 134.977). In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde opmerking “*waarom zouden leden van de kerk waar zij bij aangesloten is naar Iran reizen om haar familie te zien als ze niet geloven dat zij bekeerd is*”, met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Verzoekende partij voegt geen nieuwe concrete elementen toe die betrekking hebben op het geloof en de bekering van haar echtgenote.

Waar verzoekende partij er tot slot op wijst dat de situatie in Afghanistan grondig opnieuw moet bekeken worden aangezien de situatie er de laatste tijd dramatisch is, verwijst de Raad naar volgende in de bestreden beslissing gedane uitgebreide veiligheidsanalyse wat betreft Afghanistan en meer in het bijzonder de stad Kabul waar verzoekende partij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of

hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde ASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en

evenementen van de sjjiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.

Omwillen de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, het CGVS oordeelde in het verleden reeds dat de stad Kabul voor u en uw gezin een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kan stellen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Met de algemene opmerking dat de situatie in Afghanistan grondig opnieuw moet bekeken worden aangezien de situatie er de laatste tijd dramatisch is, brengt verzoekende partij geen objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS